

Якось жильним четвергом
Чи там середою
Забив мужик кабана,
Шмалить над водою.

Кругом нього тьма собак
І дітей до ката...
А найближче з них усіх
Синок його брата.

І, звичайне на селі,
Вбогого дитина,
Тільки на нім і була
Тая сорочина!

Стоїть бідне хлопчєня,
На вогонь пантрує,
Дядьки з носа аж пищать,
А воно й не чує.

Далі багач подививсь:
«Здоров,— каже,— сину!
А чи вбили батько що?» —
Питає хлопчину.

А той тільки носом шморг,
Попід ніс рукою,
«Убив,— каже, - дядьку мій,
Сучку над водою!»